

MI MA A MAVÍZ?

INTERJÚ NAGY EDITTEL, A MAVÍZ FŐTITKÁRÁVAL

Öt éve vezeti a Magyar Víziközmű Szövetség titkárságát, szervezi a MaVíz életét, de még nem készült vele interjú, írásban nem jelentek meg gondolatai. Ezért néha kissé elkanyarodtunk a főtitkári teendőktől, és néhol személyesre vettük a beszélgetést, megmutatva a szakma mögött az embert is.

Vízmű Panoráma: Milyen főtitkárnak lenni?

Nagy Edit: Néha fárasztó, de mindig felemelő, nagyszerű.

V. P.: Miért csinálja?

N. E.: Egyszerűnek hangzik, nekem megtiszteltetés ezért az ágazatért, ezekkel a kollégákkal együtt dolgozni, mert szeretem azokat az embereket, akikkel körbe vagyok véve, akikért és akikkel együtt dolgozom. Persze nem csak ezért. A mai napig hiszek abban, hogy ez a szakma többre képes és többet is érdemel. A kínáló lehetőség – az öt évvel ezelőtti pályázat elnyerése – alkalmat adott arra, hogy kipróbáljam magam.

V. P.: És bejött a dolog?

N. E.: Bevallom, nem pont ilyenre gondoltam, amikor megnyertem a pályázatot. Akkor még „a boldog békeidőket éltük”, de idejöveteletem követően nem sokkal fenekestől felfordult a szakma. Jött a víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény, és utána minden változást változás követett, és ez így megy a mai napig.

V. P.: Ha jól értem, nem a poszt, a főtitkári iroda vonzotta, hanem a kihívást kereste, a tenni akarás, a jobbítás szándéka vezérelte. Ezt meg is kapta, hiszen ez a kihívás azt jelenti: átsegíteni az ágazatot egy nagy-nagy változáson. Mintegy bába vagy szülész orvos.

N. E.: Én inkább azt látom, hogy én vagyok a vízművesek problémáinak gazdája. Elég nagy a kitétségem, hiszen fontos az is, hogy a legutolsó résztvevő is elégedett legyen egy rendezvényen az ebéd minőségével, de ugyanolyan fontos az is, hogy a tárgyaló államtitkár az én felkészültségemet, tárgyalási készségemet is rendben találja.

V. P.: Úgy is mondhatjuk, kulcspozícióban van, hiszen ami bent történik, azt sokszor ön vezényli, és sok minden Ön által kerül kifelé, és ami kint történik az egyeztetéseken, az sokszor a vállán viszi és hozza befelé. Ezen kívül mi a dolga?

N. E.: Öt részre lehet bontani: a szövetség döntéshozó szervei (elnökség, közgyűlés stb.) munkájának előkészítése és az ott születő döntések érvényre juttatása. Nekem kell irányíta-

Nagy Edit, a MaVíz főtitkára

nom a titkárságot, az előbbieket elősegítésére, de a bizottságokon keresztül a szakmai munka támogatása is az én feladatomban, emellett rendelkezésre kell állnom személyes kapcsolatokon keresztül a változtatások végig vitelében, és mint ahogy az előbb utaltunk rá, megfelelő képet formálni a külső döntéshozók felé.

Vízmű Panoráma / A Magyar Víziközmű Szövetség lapja
Kiadja a Magyar Víziközmű Szövetség
Felelős kiadó Nagy Edit / Főszerkesztő Zsebők Lajos
A főszerkesztő munkatársai Várszegi Csaba, Tary Dávid
Szerkesztőség 1051 Budapest, Sas utca 25., IV. em.
Telefon +36 30 315 2472 E-mail vizmu.panorama@maviz.org
Honlap www.maviz.org/vizmupanorama
Hirdetésszervezés Tary Dávid / E-mail tary.david@maviz.org
Lapterv BrandAvenue / Korrektor Tary Dávid
Nyomda Present Művészeti és Szolgáltató Kft.
Nyilvántartási szám B/SZI/1925/1993 302-5086
ISSN 1217-7032 / Minden jog fenntartva

Lapunkat rendszeresen szemlézi a megújult
www.observer.hu OBSERVER

2016
VÍZ
MŰ
PANORÁMA

A Vízmű Panoráma a megjelenéssel egy időben elérhető a MaVíz honlapján!

V. P.: Mít sikerült elérnie az öt évvel ezelőtti terveiből?

N. E.: Azt hiszem, munkánk nyomán sokat változott az egész MaVíz. Sokkal inkább szolgáltatóvá váltunk a szervezetek irányába, és olyan hatalmas súlyú feladatot cipelünk, mint az érdekvérvényesítés, ami mára szinte létkérdéssé vált.

V. P.: Az érdekvérvényesítésnél maradván mit jelent ez? Elértünk, elérünk valamit?

N. E.: Igen, azt gondolom, de nem tudjuk pontosan megmondani, mennyit, mert nem tudjuk, hol tartanánk, ha nem tettünk volna semmit. Az eredményeket így ahhoz méri mindenki, mi lenne a legjobb. Így a kettő között mindig lesz valamekkora rés. Arról nem is beszélve, hogy ami az egyik tagszervezetnek vagy szakembernek jó, arról pont fordítva gondolkodik a másik. Ezzel együtt néha úgy érzem, valamiféle ketrecben vagyunk, és nem tudunk kitörni, és benne is maradunk, amíg csak „sí-rásra-rívásra” van energiánk. Ez önmagában biztos, hogy nem elég. Átlépve kissé a főtitkári határokat, én azt mondom, hogy nyitni kell, fel kell tudnunk mutatni azt is, hogy mire vagyunk képesek. Arra gondolok, hogy be kell mutatni az eddigi eredményeinket. Azt, hogy mit adott eddig a szakma az országnak és a politikának.

V. P.: Miért, mit adtunk?

N. E.: Azt, hogy konfliktusmentesen átvezettük (közösen!) az ágazatot az integráción, egy totális működésfeltétel-változáson, a rezsicsökkentést a számlázási rendszer megváltoztatásával együtt jól kezeltük, azt, hogy a vízminőség-javító programmal és a csatornázási programmal együtt is jelentősen nőtt a víziközmű-ellátás színvonala. Mindez természetesnek tűnhet önmagában, ha csak a víziközmű-szolgáltatást nézzük, de hasonlítsuk csak össze helyzetünket a hulladékszállítás helyzetével, a gázszektor átállásakor történt számlázási gubanccal, vagy éppen a kéményseprők helyzetével. Nem gondolom, ha mondjuk két hétig nem viszik el a szemetet egy településről, akkor az kellemes dolog, de képzeljünk csak el egy várost fél napig víz nélkül.

V. P.: Ez szépen hangzik, de a politikának nem az számít, milyen szép dolgok történtek korábban, hanem inkább az, mi történhet, mi történjen majd. Mit jelent véleménye a jövőidőbe fordítva?

N. E.: Azt, hogy amellet, hogy továbbra is jelezzük a problémákat, fel kell kínálni azt a vizes szaktudást, potenciált, amit csak mi tudunk adni, és amire egyébként a kommunikációjukban oly büszkék döntéshozóink.

V. P.: Ha megkérdeznék egy kinti újságíró, mi ma a MaVíz, mit mondana neki?

N. E.: Azt, hogy a MaVíz leginkább egy belterjes ágazati érdekvérvényesítő szervezet.

V. P.: Belterjes? Hogy érti ezt?

N. E.: Igen, ennek a kifejezésnek van egy rosszízű változata, de én nem erre gondolok, hanem arra, hogy annyira más a többi szektorhoz képest a mi munkánk, és mindig is különbözött a többitől. Ha nem is volt zárt világ, nem volt jellemző az átjárhatóság. Ez tulajdonképpen egy belső önfejlődést jelentett a maga konzervatív szemléletmódjával, ami természetes módon rengeteg előnnyel jár, a fontosnak tartott stabilitás és biztonság mellett. A belterjeséget úgy értem, hogy nincs széles ismertsége a szakmának, annak, hogy mennyire fontos dolgot művelünk. Ott vannak a lángolvaogok, akiket – biztos megérdemelten – mindenki heroizál, vagy a hős mentősök, és a másik végén ott vagyunk mi, akik elismertsége egyre romlik, és sajnos azt látjuk, a politika sincs a mi oldalunkon.

V. P.: Nagyobb ismertséget, ezen keresztül elismertséget szeretne a szövetségnek?

N. E.: Igen, gyakran megfordul a fejemben, hogy jó lenne olyannak lenni, mint mondjuk a bankszövetség vagy az országos kereskedelmi szövetség. Még a gabonatermesztők országos szövetsége is több nyilvánosságot kap, mint mi.

V. P.: Én viszont azt mondom, hogy a MaVíznek nincs egyetlen fogyasztója sem, vagyis inkább a szolgáltatóknak kéne ismertebbnek, még inkább elfogadottabbaknak lenniük.

N. E.: Én azt állítom, hogy a felhasználói bizalomépítésnek természetesen a szolgáltató és a felhasználók között kell kiépülnie, és akkor is az adott szolgáltatót kell megkérdezni, ha mondjuk Szentendrénél folyik a szennyvíz a Dunába, de amikor az egész országra érvényes mondandónk van, akkor nekünk kell előállni, vagy éppen rendelkezésre állni a sajtó számára. Országos ügyön azt értem, hogy minden vagy majdnem minden szolgáltató érintett benne, legyen szó rezsicsökkentésről, közműadóról, a cégek működésének szabályozásáról, a csapvíz általános elfogadottságáról, vagy éppen az ágazat szakember-utánpótlásáról, sőt jövedelmi helyzetéről.

V. P.: Ez nagyon komoly külső kommunikációt kíván, ami ma nyomokban sincs meg.

N. E.: Igen, fel kell építenünk külső kommunikációt, és ha ezt jól műveljük, állítom, hogy több szavunk és nagyobb esélyünk lesz, hogy mi is felépüljünk.

V. P.: A kommunikáció, ezen keresztül az elfogadottság – akár az ágazaté, akár a MaVízé – jórészt a kapcsolatok minőségén múlik. Milyenek ezek a külső kapcsolatok?

N. E.: Ahol csak voltunk, illetve ahol ismernek már bennünket, pozitív a megítélésünk. Ezt nemcsak én érzékelem így, hanem a KPMG – akik a stratégiát készítették – végzett egy felmérést, ami azt igazolta, hogy a kormányzati szerveknél, hatóságoknál kifejezetten pozitív a vélemény rólunk.

V. P.: Nézzük tovább az érdekvérvényesítést és a kommunikációt követően a többi stratégiai célt – mik a MaVíz teendői? Vegyük most a tudásmegosztást és a képzést-oktatást.

N. E.: Talán a tudásmegosztás a legbiztosabb pont a szakmai szövetségben, már elejétől fogva. Megvan, mindig is megvolt rá az igény, hogy megtudja az egyik, hogyan csinálja a másik, tehát a szakmai kíváncsiság és a jobbítási vágy mindig is megvolt. A másik tényező, ami nagyon értékes, hogy megvan a szándék is minden szervezetben és minden egyéni szereplőben, hogy tudását átadja, segítse a másikat. E két dologból jön a harmadik, valójában csak rajtunk múlik, nincsenek lényeges külső feltételei annak, hogy ez jól működjön. Nekünk, a titkárságnak csak össze kell hoznia a jó szándékokat. Ezt tesszük a szakmai napok, a konferenciák, szakmai értekezletek szervezésével, de tulajdonképpen a bizottságok munkája is nagyrészt erről szól. Közben keressük a hatékonyabb megoldásokat, így például most az ÖKO-AQUA-n témacsoportonként hangzot-tak el az előadások, majd ezeket konzultáció, néha vita követte. Örülök, hogy bevált ez az újítás.

V. P.: Ilyen sikeres az oktatás, a képzés is?

N. E.: Sajnos közel sem. Ez már egy többszereplős játék, bonyolultabb a feltételrendszer, és nehezebbek a körülmények, látni kell azt is, hogy társadalmi szintű a szakemberhiány ma Magyarországon, sajnos nem tudjuk kiemelni a bennünket érintő szakmákat, és ezekre irányítani a figyelmet. Ott vannak rajtunk kívül a szülők, az iskolák és azok a vonzó szakmák, amelyekre akár a szakmunkásképzőbe igyekvők, akár a szakközépiskolába, a felsőoktatásba tartók jelentkeznek. A versenyképességünk ebben a környezetben meglehetősen alacsony. Ennek ellenére igyekszünk, a meglévő szakmunkásaink továbbképzésére tanfolyamot szerveztünk Vácon a BME bevonásával, ezt őszszel folytatni kívánjuk, és roadshow beindítását tervezzük ősztől – bevonva a helyi szolgáltatókat és iskolákat –, megcélözva a pályaválasztó

gyerekeket és szüleit. Bevallhatjuk, nincs tapasztalatunk ebben a munkában, mégis itt az ideje, hogy belevágjunk. A felsőoktatásban megoldást hozhat a duális képzés, ezt mint-ha a mi gondjaink orvoslására találták volna ki. Hogy mennyi javulást hozhat a szakember-utánpótlásban, az azon múlik, mennyire leszünk versenyképesek a többi ágazattal szemben, ez pedig egyrészt adottság, képesség, de jórészt attól függ, mit teszünk meg érte.

V. P.: Társadalmi szemléletformálás?

N. E.: Ez közös munka a szolgáltató cégekkel. Nincs értelme, és nem is tudná a MaVíz titkársága helyettük megoldani a szolgáltató iránti bizalomépítést, a vállalat társadalmi felelősségvállalásának teendőit (divatosan: a cég CSR-ját), ugyanakkor a cégek – ritka kivételtől eltekintve – nem képesek az országos médiumokban való megjelenésre, mert megszűntek, mert „kicsik”, mert sokan vannak. Utóbbit nem azért mondom, mert nagyon sok példa lenne rá, hogy a MaVíz ilyen tekintetben megnyilvánult, hanem azért, mert e felé kell elmozdulnunk.

V. P.: Végre lesz ágazati szintű „mavizes” kommunikáció?

N. E.: Igen, erős bennem az elhatározás, hogy legyen. Szinte újra kell építeni sajtókapcsolatainkat, eseményeket kell kreálni, elhívni a sajtó képviselőit, elé menni érdekes, pozitív hírekkel, hogy ne csak akkor keressenek, ha valami vízminőségromlás miatt magyarázkodnunk kell. Persze a sajtó alatt az elektronikus sajtót is értem, és természetesen a közösségi médiát is. A céges és a „mavizes” kommunikáció között az a különbség, hogy míg a cégek célcsoportja a saját felhasználói kör, addig a mi célcsoportunk maga a társadalom vagy a széles közvélemény. Ha mi is tesszük a dolgunkat és a szolgáltatók is, előbb-utóbb be kell kerülnünk a köztudatba egy olyan szakágként, amely nélkülözhetetlen és nagyon érzékeny dologgal foglalkozik, tehát társadalmi szempontból kiemelten fontos tevékenységet végez.

V. P.: Van olyan stratégiai cél is, mint üzleti-szakmai kapcsolatok fejlesztése.

N. E.: Itt én mindig a víziparra, mellette az oktatással foglalkozó intézményekre, valamint szakmailag rokon társadalmi szervezetekre gondolok. Ide sorolhatnám a kormányzati szerveket, de a velük való kapcsolatépítés-ápolás inkább az érdekérvényesítés része.

V. P.: Nézzük sorjában. Milyen ez a kapcsolat a víziparral? Tudom, hogy ez érzékeny kérdés,

de voltak, akik azt is felvetették, egyáltalán mit keresnek a MaVíz-ben?

N. E.: Én azt hiszem, hogy botorság volna viszszautasítani a lehetőséget, hogy egy MaVíz-en belül létrejövő és jól működő kapcsolatrendszerből értéket hozzunk ki. Ez kölcsönös ügy, mert egyaránt szolgálja a szolgáltató cégek, valamint a vízipari tagok érdekét is. Alapban arról van szó, hogy a szolgáltató cégek a vevői a vízipari cégeknek, de ez a kapcsolat nem csak az üzletről szól. A technikai, technológiai újdonságokat ma elsősorban a vízipar hozza be vagy teremti meg, ezzel a legfőbb elősegítői a fejlődésnek, az előrehaladásnak, az innovációnak. Azt se feledjük, amellet, hogy ezeket az újdonságokat bemutatják, használatukat is betanítyják.

V. P.: Ez tényleg így van, az iskolákban sohasem fogják tudni a legfrissebb megoldásokat napi szinten oktatni.

N. E.: De még nem fejeztem be a vízipar szerepének ecsetelését, mert sokszor ők azok, akik támogatásaikkal hátukon hordják a konferenciák, versenyek, rendezvények finanszírozásának egy részét, és ha jól megnézzük, a Vízmű Panorámát is hirdetések, PR-cikkeik tartják el. És akkor még nem beszéltem arról, hogy mekkora potenciál van abban, hogy a vízipari cégek üzleteihez kapcsolódóan egy-egy szolgáltató piacra lépjen akár külföldön is. Mindezt persze szabályozottan és átláthatóan kell művelni, aminek a feltételei megvannak a MaVíz berkein belül. Én úgy látom, a vízipar jelenleg „a helyén van”. Ezt a szakmai-üzleti kapcsolatot erősíteni kell, hiszen jelentős érték van mögötte, amit a jó cél érdekében lehet mozgósítani.

V. P.: Az oktatással foglalkozó intézményekkel való kapcsolattartás?

N. E.: Ez átlóg a már tárgyalt stratégiai célba, a tudásmegosztásba, az oktatás-képzésbe. Az, amit a szakmai utánpótlás ügyében teszünk, csak az iskolákkal napi szinten együttműködve lehetséges, és mint mondtam, a szolgáltatók bevonásával.

V. P.: Izgalmasabbnak tűnnek a rokon szakmai szervezetekkel való kapcsolatok.

N. E.: Igen, igyekszünk kölcsönösen a saját helyünkön, úgy értem, saját működési területünkön, érdekkörünkön belül maradván segíteni egymást. Ez néha csak formális, de ennek az együttműködésnek megnövekedhet a jelentősége, súlya, amikor közösen állnak a szervezetek a nyilvánosság vagy a döntéshozók elé. A Bökényi Megállapodás tulajdonképpen erről szól. Tehát arról beszélek, hogy nem zavarva

egymás köreit, szépen működhet mellettünk az MHT, a GWP, mert mások a céljaik és más az érdekük. A gond ott lehet, ha két szervezetnek nagyon hasonlóak a céljai és érdekei. Ez vetélkedéshez és bizalmatlansághoz vezethet, de a biztos eredmény az, hogy létrejön egy olyan ágazati megosztottság, mitől az ágazat és a hozzátartozó szervezetek gyengébbek lesznek. Nem is beszélve arról, ha ugyanazokkal a szakemberekkel akar elérni valamit, akik cégükön keresztül a MaVíz tagjai. Vagyis ha ott ül, akkor ellenünk tesz, ha itt, akkor ellenük.

V. P.: Már szinte mindent áttekintettünk, talán csak a legfontosabbat nem: milyen a MaVíz-nek, azon belül a titkárságnak az a jó működési modellje, ami a legtöbbet hozhatja? Illetlenül úgyszólván kérdezhetném: ki dolgozzon? A titkárság – hisz azért fizetik őket –, vagy a bizottsági tagok, választott tisztségviselők, hiszen érdekük, hogy bármi megszülessen, végigmenjen, érvényre jusson?

N. E.: Azt kell megérteni és elfogadni, hogy mindenkinek más a dolga és felelőssége. A bizottságok arra valók – és alkalmasak is rá, hiszen az ország legjobb szakemberei ülnek benne –, hogy feltárják, illetve fogadják a fontos szakmai kérdéseket, és megoldásokat találjanak rájuk. Persze valakinek közülük kell vállalkoznia témafelelősnek, aki formába önti, rögzíti az eredményt. Ez áldozatos munka, de mindenhol vannak olyan nagyszerű emberek, akik a többiek érdekében hajlandók idejüket, energiájukat áldozni és fontos dolgokat megtenni. Az, hogy meglegyenek a feltételei ennek a munkának és a végeredmény – egy-egy állásfoglalás, javaslat vagy akár egy jogszabály-módosítás – az érintettekhez kerüljön, a titkárság feladata. Nem is lehet elképzelni azt, hogy egy bizottsági koordinátor az ország legjobb szakemberei helyébe lépjen. Ő szervez, koordinál, összehoz. A másik vonulat az ad hoc bizottságok és egyéni feladatvállalások vagy megbízások teljesítése. Itt a kiválasztott szakembereknek célirányosan és intenzíven egy témára, témakörre kell koncentrálniuk és létrehozniuk tulajdonképpen egy olyan „eszközt”, amivel az MaVíz, illetve az ágazat el akar érni valami változást. Akik ilyen ad hoc munkacsoportbeli feladatokat elvállalnak, a szakma igazi hősei.

V. P.: A választott szervezetek, az elnökség, a közgyűlés?

N. E.: Ott más a helyzet, a választott szervezetek döntéseket hoznak, amelynek kiinduló pontja vagy éppen az eredménye az a szakmai munka, ami a bizottságokban folyik. A döntéseket a megválasztott vezetők hozzák, de hogy

működjön az egész, és hogy a döntések eljussanak a megfelelő helyre, az szintén a titkárság feladata.

V. P.: Azt feltételezem, e döntések pozíciójukat tekintve két félek lehetnek: sok belőlük olyan, amivel mindenki egyetért – ezek a konszenzusos döntések –, de mi van akkor, ha csak többségi a vélemény, és vannak, akik épp fordítva gondolnak a dologra.

N. E.: Ez a legkomolyabb kérdés egy érdekérvényesítő szervezetnél. Véleményem szerint döntéseket csak az érdekazonosság szintjén szabad hozni, és ritka kényszerű kivételektől eltekintve mellőzni kell a döntéshozatalnál

azon témaköröket, ahol nincs egyetértés. Ezeknél vagy meg kell győzni a másikat – mert lehet, hogy a győzködés folyamán kialakul egy mindkét oldal számára elfogadható megoldás –, vagy pedig egyszerűen nem szabad döntést hozni a kérdésben. Végképp nem jó a kisebbségi véleményeket is kiadni, mert az hosszú távon a szövetség integritását sérti, rövid távon pedig ahhoz vezethet, hogy a kisebbségi véleményre hivatkozva nyomhatnak le olyat a torkunkon, ami nem tetszik a többségnek.

V. P.: Végül: merre tart a MaVíz?

N. E.: Mindig abból indulok ki, hogy ez egy stratégiai ágazat. A civilizált társadalomnak egyet-

len napja sem képzelhető el víz és csatornaszolgáltatás nélkül. Ez nem csupán azt mondatja velem, hogy „valahogy mindig kell, hogy legyen” és akkor majd ahhoz igazodunk, hanem azt, hogy ezt a „valahogy”-ot nekünk kell befolyásolnunk, olyanná tennünk, hogy megfeleljen a szakma normális, kiegyensúlyozott működésének. Ez egy olyan út, aminek talán túl vagyunk a küzdelemmel teli első szakaszán. Nyitnunk kell, nekünk kell megszólítani a döntéshozókat és nem ajándékként várni megmentésünket, hanem érvekkel érzékeltetni az elkerülhetetlen változtatások következményeit, de mellette valamiféle cserét is ajánlani: mi mellé tesszük tudásunkat és felelősségvállalásunkat.

A SZÁZADVÉG GAZDASÁG- KUTATÓ ZRT. ÁLTAL KÉSZÍTETT INTÉZKEDÉSI TERV

ZSEBŐK LAJOS
főszerkesztő

Az anyagot többen ismerik, még többen hallották, vagy csak hallottak róla. Nem lehet tudni, mire lesz elég, mennyire jutunk vele, de mindenképpen érdemes megismerni, mit is tartalmaz. Ehhez kívánunk segítséget nyújtani összefoglalónkkal.

A Kvassay Jenő Nemzeti Vízstratégiában a települési vízgazdálkodás középtávú céljai között szerepel a minőségi víziközmű-szolgáltatás megteremtése. Az Intézkedési Terv ebből kiindulva, a víziközmű-szolgáltatók helyzetét, működésük jelenlegi feltételrendszerét elemezve javaslatot tesz a kormány számára a kitűzött cél eléréséhez szükséges változtatásokra, a szolgáltatásminőség javítása, illetve fenntartása érdekében.

A Századvég Intézkedési Tervét megelőzően, 2016 májusában a MaVíz közgyűlése elfogadta a szakmai szövetség – a KPMG Tanácsadó Kft. közreműködésével készített – stratégiáját és annak végrehajtási tervét, amely a víziközmű-szolgáltatók szakmai szövetségén belüli összehangolt tevékenységét, közös céljait és a cégek szintjén elvégzendő feladatokat rögzíti.

A szakma, illetve ennek képviseletében a MaVíz döntéshozói egyetértenek abban, hogy az Intézkedési Tervben és a Stratégiában leírtak

együttes érvényre juttatása nélkül a víziközmű-szolgáltatás, illetve annak jelenlegi minősége már középtávon sem tartható fenn.

A Századvég Intézkedési Terve helyzetelemzésében megállapítja, hogy a kitűzött politikai célok megvalósultak, végbement a víziközmű-szolgáltató vállalatok integrációja, túl vagyunk az ivóvízminőség-javító program megvalósításának derekán, és érdemben befejeződött a csatornázási program is. A szektorban megvalósult a rezsicsökkentés, és életbe lépett számos, a fogyasztók érdekeit, jobb kiszolgálását elősegítő változtatás.

Az Intézkedési Terv ugyanakkor megállapítja és adatokkal alátámasztva bemutatja, hogy a korábban megépített ellátórendszerek előregedtek, továbbá a szolgáltatás megfelelő minőségű ellátásához szükséges működtető eszközök elavultak, és ezek felújításának, pótlásának messze nincs meg a fedezete. Emellett a szolgáltatók nagy része veszteségesé vált, gazdálkodási szempontból az ellehetetlenülés felé tart. Ennek okait az Intézkedési terv abban látja és ugyancsak adatokkal bizonyítja, hogy

- a víziközmű-szolgáltatás díjait a víziközmű-szolgáltatásról szóló törvény 2012 elejétől 2,6%-os minimális emeléssel befagyasztotta;
- sőt 2013 közepétől a rezsicsökkentésről szóló törvény 10%-kal csökkentette;
- a bevezetett fogyasztóvédelmi intézkedések jelentős többletterheléssel járnak;
- a közműadó bevezetése pedig a víziközmű-szektor erőn felüli közterherviselésre kényszeríti.